

Jávor Miklós (Mosonmagyaróvár)

Az 1947. évi zarándoklat idézése

Kedves Ünneplő Magyar Testvéreim!

Egyetlenszerű alkalom, hogy világrészeken és országhatárokon átívelő, magyar szívtől magyar szívig sugárzó szent egyetemességgel lelkünkben, szent István királyunk ünnepén, az 1947. augusztus 20-i altöttingi zarándoklatról megemlékezhetünk.

Ahogy a költő mondja: „*Hol a szem, szemével farkasszemet nézni? Ki meri meglátni, ki meri idézni az igazi arcát? Ünnepe vak ünnep, s e máj napoknak szűk folyosóin a szavak úgy lobognak, mint az olcsó gyertyák.*”

És valóban: ez a mindmáig méltatlanul elhallgatott esemény az utolsó szabadon választott magyar országgyűlés ülésének napján az idegen ízű kenyér keserűségébe korbácsolt magyarság világgá kiáltott élni akarásának – **az Altöttingi Országgyűlésünknek** – adott soha el nem évülő, üdvös lelki tartalommal és hatalommal telített lelki alapot és keretet. A Nyugatra menekült magyarok minden egyéni és közös sorstragédia után is tisztában voltak azzal: lehetetlen emberi erővel Istenné válni, és csak isteni erővel válhatunk emberré. Ennek tudata nélkül nincs újrakezdés, nincs teremtő és újjáteremtő gondolkodás és főképpen nincs keresztény magyarhoz méltó létszerveződési forma.

S ott, a bajor Altötting városában, ahol egykoron, az Úr 903-as esztendejében az akkori magyarok a halál szelén nyargaltak, épségben megmaradt az Altöttingi Madonna, ahová 1947. augusztus 20-án Ausztria és Németország menekülttáboraiból érkezve, tízezer Krisztus-hívő magyar zarándok térdepelt és imádkozott esdeklő szívvel az Istenanya közbenjárásért, hogy végre enyhüljön magyar népünk szenvedésének végeláthatatlan sora.

A zarándoklatot vezető Kótai Zoltán atya, vatikáni delegátus, a bazilikában tartott szentbeszédében ekképpen szólt a külsőleg ugyan elgyötört és megtört, ám belülről minden rezdülésével a reményteli jövő képébe egy emberként kapaszkodó tömeghez: „*Koldusboton, törött mankón, jövünk búcsút járni, Szűz-máriás magyaroknak kopott unokái.*” Az atya ezen felül kiemelte, hogy a magyarságot – jelenlegi sorsától és látszólagos reménytelenségétől függetlenül – mindig

is a Szent István királyunk által ránk hagyományozott „Hármas Abroncs” tartotta össze. Ez a „Hármas Abroncs”: a magyar nép, a magyar ország és a Szent Korona, s ha ezekbe kapaszkodva hősiiesen viseljük a történelem sorscsapásait, akkor a Boldogasszony be fogja tölteni kéréseinket és földi pokoljárásunknak egyszer vége fog szakadni.

Jávor Miklós beszédét mondja

A szentbeszéd alatt a bazilika terme zsúfolásig megtelt, több ezren a környező tereken és utcákon sorakoztak. A szentmise zárultával megindult a körmenet a bazilikából az Altöttingi Madonna kegykápolnája felé. A menet élén Habsburg József főherceg, az elüldözött magyarság legfontosabb érdekképviseleti szervének, a Magyar Szabadság Mozgalomnak tiszteletbeli elnöke, valamint Kótai Zoltán pápai delegátus és a német egyház részéről Ludwig Eisenreich atya haladt. Utánuk vonultak címeres és koronás magyar zászlókkal a kezükben és a „Boldogasszony anyánk” ősi magyar Mária-énekekkel az ajkukon és a szívükben, az elüldözött magyar anyák, apák, valamint gyermekeik ezrei és vitték fájdalomtól terhes, de új reményekkel teli imájukat a Madonna szobra elé. A menetelők a kegykápolnához érve, a díszes tábori oltárnál imádkoztak, mivel a kegykápolna ekkora tömeg befogadására képtelen volt. Ezt követően Kótai atya elimádkozta XII. Pius pápa öszentségének, a hontalanokhoz címzett könyörgését: „Add, hogy mindazok, akik kimondhatatlan szükségtől szorongatva, otthonukból

száműzve élnek, a Te önkéntes szegénységed példájából merítsék az isteni erőt, a krisztusi bátorságot ahhoz, hogy a szenvedésbe taszított életüket türelemmel viseljék.” Az ima után került sor a kegykápolna oldalfalába elhelyezett bronz emléktábla leleplezésére, amely Szent István királyunkat ábrázolja, amint a Megszentelt Koronát – és általa országunkat – a Szűz Anya oltalmába ajánlja. Az emléktáblán, a magyarság szenvedéseit jelképező töviskoszorúból font címer alatt a következő szöveg foglalja össze a nap legfontosabb üzenetét: *„Koronádnak legszebb éke hozzád sír fel Hunnia, nem felejt el Árpád népe, amíg lesz egy hű fia!”*

Végül a zarándokló magyarok ismét egybegyűltek a bazilikában, ahol az eseményt egyházzenei hangverseny és a vilshofeni körzet magyar lelkészének, Fazekas Lászlónak a beszéde zárta.

Mindezek tükrében nyugodtan leszögezhetjük, hogy az altöttingi zarándoklat üzenete ércnél is maradandóbban kellene, hogy bevésődjék minden magyar elméjébe és szívébe. Ez a 67 évvel ezelőtti néhány óra múlhatatlan bizonyoságtétként állított példát a széthúzás, az önös és a részérdekek végtelen fajtájú kórjaiban szenvedő tévelygő magyarság elé, hogy szenvedéseinkre gyógyírt, csak az összetartás és megélt együvé tartozás kegyelmi ajándéka hozhat. Vagy ahogyan záró beszédében Fazekas László mondta: *„Lásd be, hogy először lélekben kell építeni, ezt pedig megkezdheted Te is, még a mai napon. Tegyük tehát kereszténnyé újra a magyar életet, mert istenhit nélkül csak bábeli tornyot lehet építeni, nem országot. Míg az egyik ember a másikban nem felebarátot lát, hanem ellenséget és vetélytársat, addig csak rombolni lehet és nem építeni.”*

Fennmaradásunk zálogaként tehát szívleljük meg, és mindennapjaink életbe épült imájaként visszhangozzuk az altöttingi zarándoklat lelki örökségét, határon innen, határon túl, bárhol a világban, magyarként!